

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

«Ω! θὰ τὸν ἀγαπήσης πολὺ, Γαβριήλ, — ἐξακολουθοῦσε ἡ Ἄρτεμις στὴν ἐπιστολὴ της, — τὸν καλὸ μου πατέρα, ὁ ὁποῖος θὰ πραγματοποιήσῃ ἐπὶ τέλους τὰ παιδικὰ μὰς ὄνειρα...»

«Ἐγὼ πολλὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ γι' αὐτὸ θὰ σὲ περιμένω στὶς ἐξῆ τὸ βράδι. Ὁ Ἰάκωβος θὰ σ' ὀδηγήσῃ κοντὰ μου καὶ θὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ κουβεντιάσουμε... Ἐλα γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι εὐτυχημένος, ὅσο κι' ἐγώ...»

ΑΡΤΕΜΙΣ.

— Ναι!... Ναι!... Εἶμαι πολὺ εὐτυχημένος! φώναξε ὁ Γαβριήλ, ἅμα τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἄρτεμιδος. Τί λείπει τώρα ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου;

— Ὅχι, ἐγὼ βέβαια! ἀκούστηκε τότε μιά γυναικεία φωνὴ γεμάτη τρυφερότητα.

Ἦταν ἡ Ἀλοῦζα, ἡ καλὴ τὴν παραμιάνα, ἡ ὁποία εἶχε φθάσει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του κι' ἡ ὁποία, ὅσο αὐτὸς διάβαζε τὴν ἐπιστολὴ, καθόταν ἀκίνητη καὶ σιωπηλὴ μέσα στὴ σιμά.

— Ἀλοῦζα! φώναξε ὁ Γαβριήλ, τρέχοντας πρὸς αὐτὴν κι' ἀγκαλιάζοντάς την. Ἀλοῦζα!... Ὁ! ναι, καλὴ μου παραμιάνα, ἐσὺ μονάχα μοῦ εἶπες!... Τί κάνεις; Βλέπω πὸς Φίλησέ με ἀκόμα... Ναι, κι' ἐγὼ δὲν ἀλλάξα, τοῦλάχιστον στὴν καρδιά, ἡ ὁποία σὲ λατρεύει πάντα... Ἀνησυχούσα πολὺ ὅς θ' ὦτο καὶ σὲ ἰδῶ... Ρώτησα τὸν Μαρτέν... Μὰ γιατί λοιπὸν ἄργησες τόσο;...

— Ἡ πελενταῖες βροχές, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα χαμογελώντας μ' εὐχαρίστηση, ἔχουν κάνει σὲ κακὰ χάλια τοὺς δρόμους κι' ἂν δὲν εἶχα ἀμφιφύσει τὰ ἐμπόδια πὸν παρουσιάζει ἕνα ταξεῖδι ὑπὸ τέτοιες συνθήκες, δὲν θὰ εἶχα φθάσει ἀκόμα... — Ὁ! ἔκανες πολὺ καλά, Ἀλοῦζα, νὰ βιαστῆς, ἔκανες καλὰ, γιατί σι' ἀλήθεια, τί χρησιμεύει ἡ εὐτυχία, ὅταν εἶνε κανεὶς μόνος;... Δὲς αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ πὸν ἔλαβα πρὸ ὀλίγου... Προσέρχεται ἀπὸ τὴν Ἄρτεμιδα, πὸ ἄλλο σου παιδί, καὶ μοῦ ἀναγγέλλει — ξέρεις τί μοῦ ἀναγγέλλει; — ὅτι τὰ ἐμπόδια πὸν παρουσιάζοντο στὴν ἀγάτη μας δὲν ὑπάρχουν πειά, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔπαψε νὰ ἐπιμένῃ στὸ γάμο της μὲ τὸν Φραγκίσκο Μονμορανσὺ κι' ὅτι ἡ πολυαναμενόμενη μου μὲ λατρεύει!... Τὰ ἀκούσεις ὄ! αὐτὰ, Ἀλοῦζα;... Δὲν εἶμαι ἀληθινὰ τρισευτυχημένος;

Τότε ἡ Ἀλοῦζα μὲ θλίψῃ καὶ σοβαρότητα τοῦ ἀποκρίθηκε: — Καὶ ὅμως, ἐξοχώτατε, ποὺς ξέρει;... Ἴσως ἀναγκασθεῖτε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν Ἄρτεμιδα... — Τί λές, Ἀλοῦζα... Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!... Σοῦ εἶπα ἄλλωστε πὸς δὲν ὑπάρχει πειά καμμιά δυσκολία!... Ὅλα τὰ ἐμπόδια γκρεμίστηκαν... — Μπορεῖ κανεὶς νὰ νικήσῃ τὶς δυσκολίες πὸν προσέρχονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα ἡ Ἀλοῦζα, μὰ ὄχι κι' αὐτὲς πὸν προσέρχονται ἀπὸ τὸν Θεό... — Καὶ παίρνοντας ἀκόμα μεγαλύτερη σοβαρότητα, ἐξακολούθησε: — Ἔχετε πὸς σὰς ἀγαπῶ, ἐξοχώτατε, καὶ πόσο πρόθυμα θὰ ἔδωκα τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ μὴ ἀσθανθῆτε τὴν παραμικρὴ θλίψη... Ἀκούστε με λοιπὸν... Ἐξοχώτατε, ἐγκαταλείψετε τὴν Ἄρτεμιδα, πάψετε νὰ τὴ βλέπετε, πλῆξτε τὴν ἀγάτη σας... Μὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ μᾶθετε γιὰ πὸν λόγὸ σας τὰ λέω αὐτὰ... Ἐνα τρομερὸ μυστικὸ σὺς χωρὶς ἀπὸ τὴν Ἄρτεμιδα, καὶ σὰς ἐξορκίζω, γιὰ τὸ ἴδιο σας τὸ συμφέρον, μὴν ἐπιμένετε νὰ σὰς τὸ ἀποκαλύψω... — Ἄν μοῦ ζητούσατε νὰ πείθω, Ἀλοῦζα, θὰ πείθω χωρὶς νὰ θελήσω νὰ μάθω γιὰ πὸν λόγο γίνεταί αὐτό... Μὴ μὸ ξέρω μου εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴ θέλησή μου, παραμιάνα, γιατί κι' αὐτὸς προσέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό... — Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Ἀλοῦζα ἐνόηοντας τὰ χέρια της. Βλαστημῶμαι!... Μὰ σιγάρεσέ τον, Θεέ μου, γιατί δὲν ξέρει... — Μὰ μὲ τρομάζει, Ἀλοῦζα! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀφήσης μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγνοία καὶ τὴν ἀγωνία πὸν θὰ μὲ σκοτώσουν... Μίλα!... Μίλα!... Σὲ ἰκετεύω!... — Τὸ θέλετε, ἐξοχώτατε;... Ἀρρὸ ἐπιμένετε, θὰ σὰς ἀποκαλύψω

σήμερα τὸ μυστικὸ πὸν ὀρκίστηκα νὰ διαφυλάξω μὲτὸς στὸ Θεὸ καὶ πὸν ὁ ἴδιος μοῦ ἐπιβάλλει τώρα νὰ σὰς φανερώσω... Ἐ, λοιπὸν, ἐξοχώτατε, ἔχετε γελαστεί στὸ χαρᾶκι τῆς ἀγάτης πὸν σὰς ἐμπνέει ἡ Ἄρτεμις... Ἡ ἀγάτη πὸν νοιώθετε γι' αὐτὴν, δὲν εἶνε ἔρωτος... ἀλλὰ μιά στοργὴ τρυφερὴ κι' ἀδελφική... — Μοῦ φαίνεται πὸς ἔχετε γελαστεί ἐσὺ, Ἀλοῦζα... Ἐσχῆς τὴ γοητευτικὴ ὄμορφιά της;... — Δὲν ἔχω γελαστεί καθόλου, τοῦ ἀπάντησε βιαστικά ἡ Ἀλοῦζα. Τώρα ἄμεσως θὰ συμφωνήσης κι' ἐσὺ μαζί μου... Μάθε λοιπὸν, ἀγαπημένο μου παιδί, ὅτι... ὅτι... — θάρρος, παιδί μου! — ὅτι ἡ Ἄρτεμις ντὲ Κίστρο εἶνε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀδελφὴ σου!... — Ἀδελφὴ μου! φώναξε ὁ Γαβριήλ καὶ πετάχτηκε ὄρθως, σὰν νὰ πὸν τᾶναξε ἑλατήριο. Ἀδελφὴ μου!... Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν!... Πῶς μπορεῖ ἡ κόρη τοῦ βασιλέως καὶ τῆς Ἄρτεμιδος ντὲ Πουατιὲ νὰ εἶνε ἀδελφὴ μου; — Ἐξοχώτατε, ἡ Ἄρτεμις ντὲ Κίστρο γεννήθηκε τὸν Μάιο τοῦ 1539 — δὲν εἶν' ἔτσι; — κι' ὁ πατέρας σου, ὁ κόμης Ἰάκωβος ντὲ Μοντγκομερὺ, ἐξαφανίστηκε τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἴδιου ἔτους... Ἐέρρετε ποῦ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐξαφανίσεώς του; Ἐέρρετε γιατί τὸν κατηγοροῦσαν τὸν πατέρα σας;... Πῶς ἦταν ὁ ἔραστής τῆς Ἄρτεμιδος ντὲ Πουατιὲ κι' ὁ εὐτυχημένος ἀντίζηλος τοῦ σημερινοῦ βασιλέως μας, τότε διαδόχου... Τώρα παραβάλετε μόνος σας τὶς χρονολογίες, ἐξοχώτατε!... — Ἦ καὶ οὐρανὸ! φώναξε ὁ Γαβριήλ σὰν τρελλός.

Μὰ, ἐπαλλόμενος στὸν ἐναῖτό του, ἐξακολούθησε μὲ πὸν γαλήνια φωνή: — Μὰ τί ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κατηγορία αὐτὴ κατὰ τοῦ πατέρα μου ἦταν βάσιμη; Ἡ Ἄρτεμις γεννήθηκε βέβαια πέντε μῆνες μετὰ τὴν ἐξαφάνισαν τοῦ πατέρα μου, μὰ τί ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε κόρη τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾶει σὰν παιδί του;

— Ὁ βασιλεὺς μπορεῖ ν' ἀπατάται, ὅπως μπορεῖ ν' ἀπατώμα κι' ἐγὼ, ἐξοχώτατε. Δὲν σὰς εἶπα ἄλλωστε κατηγορηματικὰ ὅτι ἡ Ἄρτεμις εἶνε ἀδελφὴ σας. Σὰς εἶπα ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα... Τὸ καθῆκον μου, τὸν τρομερὸ μου καθῆκον, μοῦ ἐπέβαλλε νὰ σὰς ἀποκαλύψω αὐτὰ τὰ πράγματα... Τώρα ἡ συνείδησίς σας ἄς κρίνει τὸν ἔρωτά σας κι' ὁ Θεὸς ἄς κρίνει τὴ συνείδησίς σας... — Ὁ! εἶπε ὁ Γαβριήλ. Αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία, στὴν ὁποία βρισκόμαί τώρα, εἶνε χίλιες φορές πὸν φοβερὴ κι' ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τὴν ἴδια! Ὁ Θεέ μου, ποὺς θὰ μὲ βγάλῃ ἀπ' τὴν ἀμφιβολία αὐτῆς;... — Τὸ μυστικὸ μόνον δυὸ πρόσωπα τὸ ἤξεραν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... εἶπε ἡ Ἀλοῦζα. Ὁ πατέρας σας, ὁ ὁποῖος σίγουρα θὰ βρισκεταί θεμένος σὲ κάποιο ἀγνοημένο ποταμὸ, κι' ἡ Ὑψηλοτάτη δούκισσα τοῦ Βαλδεντινούα Ἄρτεμις ντὲ Πουατιὲ.

— Ὁ Γαβριήλ ἔμεινε μωρεῖες στιγμῆς βυθισμένος σὲ ὀδυνηρὲς σκέψεις κι' ἔπειτα φώναξε: — Ἐχεῖς δικαίω... Τὸ δῆλημα εἶνε τρομερὸ... Γιατί, ὅπως καὶ νᾶχη τὸ πρᾶγμα, εἶπει' ἀπ' αὐτὰ πὸν μαθαῖνο σήμερα, ἂν δὲν ἀγαπῶ τὴν κόρη τοῦ πατέρα μου, ἀγαπῶ τὴν κόρη τοῦ δολοφόνου του! Ἀλήθεια, Ἀλοῦζα, αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα μου; Αὐτὸν δὲν πρᾶξει νὰ ἐκδικηθῶ;... — Μονάχα ὁ Θεὸς τὸ ξέρει αὐτό! ἀπάντησε ἡ παραμιάνα.

— Παντοῦ σκοτάδια!... Παντοῦ ἀμφιβολία καὶ τρόμος!... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὁ! θὰ τρελλαθῶ, παραμιάνα... Θὰ τρελλαθῶ... Μὰ ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ τρελλαθῶ!... Θὰ προσπαθῶ πρῶτα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Θὰ πάω στὴν Ἄρτεμιδα ντὲ Πουατιὲ καὶ θὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ μυστικὸ της, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὸ... Ἡ Πουατιὲ εἶνε καθολικὴ, εὐσεβὴς καὶ θὰ τὴ βάλω νὰ μὸν ὀρκισθῇ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εὐκρινειά της... Θὰ πάω στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ξέρῃ κάτι... Θὰ πάω ἀκόμα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ἀγαπημένη μου, καὶ, μὲ τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, θὰ ρωτήσω τὰ χτυποκάρδια μου... Καὶ πὸν δὲν θὰ πάω;... Θὰ πηγαῖνα καὶ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου, ἂν ἤξερα πὸν θὰ τὸν βρῶ, καὶ θὰ τὸν

Ὁ Ἰάκωβος ντὲ Μοντγκομερὺ.

ἡ Ὑψηλοτάτη δούκισσα τοῦ Βαλδεντινούα Ἄρτεμις ντὲ Πουατιὲ, ἡ ὁποία, εἶμαι βεβαίως, δὲν θὰ ὁμολογήσῃ ποτὲ ὅτι ἀπάτησε τὸν βασιλέα κι' ὅτι ἡ κόρη της δὲν εἶνε κόρη τοῦ βασιλέως... — Ὁ Γαβριήλ ἔμεινε μωρεῖες στιγμῆς βυθισμένος σὲ ὀδυνηρὲς σκέψεις κι' ἔπειτα φώναξε: — Ἐχεῖς δικαίω... Τὸ δῆλημα εἶνε τρομερὸ... Γιατί, ὅπως καὶ νᾶχη τὸ πρᾶγμα, εἶπει' ἀπ' αὐτὰ πὸν μαθαῖνο σήμερα, ἂν δὲν ἀγαπῶ τὴν κόρη τοῦ πατέρα μου, ἀγαπῶ τὴν κόρη τοῦ δολοφόνου του! Ἀλήθεια, Ἀλοῦζα, αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα μου; Αὐτὸν δὲν πρᾶξει νὰ ἐκδικηθῶ;... — Μονάχα ὁ Θεὸς τὸ ξέρει αὐτό! ἀπάντησε ἡ παραμιάνα.

— Παντοῦ σκοτάδια!... Παντοῦ ἀμφιβολία καὶ τρόμος!... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὁ! θὰ τρελλαθῶ, παραμιάνα... Θὰ τρελλαθῶ... Μὰ ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ τρελλαθῶ!... Θὰ προσπαθῶ πρῶτα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Θὰ πάω στὴν Ἄρτεμιδα ντὲ Πουατιὲ καὶ θὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ μυστικὸ της, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὸ... Ἡ Πουατιὲ εἶνε καθολικὴ, εὐσεβὴς καὶ θὰ τὴ βάλω νὰ μὸν ὀρκισθῇ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εὐκρινειά της... Θὰ πάω στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ξέρῃ κάτι... Θὰ πάω ἀκόμα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ἀγαπημένη μου, καὶ, μὲ τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, θὰ ρωτήσω τὰ χτυποκάρδια μου... Καὶ πὸν δὲν θὰ πάω;... Θὰ πηγαῖνα καὶ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου, ἂν ἤξερα πὸν θὰ τὸν βρῶ, καὶ θὰ τὸν

— Παντοῦ σκοτάδια!... Παντοῦ ἀμφιβολία καὶ τρόμος!... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὁ! θὰ τρελλαθῶ, παραμιάνα... Θὰ τρελλαθῶ... Μὰ ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ τρελλαθῶ!... Θὰ προσπαθῶ πρῶτα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Θὰ πάω στὴν Ἄρτεμιδα ντὲ Πουατιὲ καὶ θὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ μυστικὸ της, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὸ... Ἡ Πουατιὲ εἶνε καθολικὴ, εὐσεβὴς καὶ θὰ τὴ βάλω νὰ μὸν ὀρκισθῇ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εὐκρινειά της... Θὰ πάω στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ξέρῃ κάτι... Θὰ πάω ἀκόμα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ἀγαπημένη μου, καὶ, μὲ τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, θὰ ρωτήσω τὰ χτυποκάρδια μου... Καὶ πὸν δὲν θὰ πάω;... Θὰ πηγαῖνα καὶ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου, ἂν ἤξερα πὸν θὰ τὸν βρῶ, καὶ θὰ τὸν

— Παντοῦ σκοτάδια!... Παντοῦ ἀμφιβολία καὶ τρόμος!... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὁ! θὰ τρελλαθῶ, παραμιάνα... Θὰ τρελλαθῶ... Μὰ ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ τρελλαθῶ!... Θὰ προσπαθῶ πρῶτα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Θὰ πάω στὴν Ἄρτεμιδα ντὲ Πουατιὲ καὶ θὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ μυστικὸ της, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὸ... Ἡ Πουατιὲ εἶνε καθολικὴ, εὐσεβὴς καὶ θὰ τὴ βάλω νὰ μὸν ὀρκισθῇ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εὐκρινειά της... Θὰ πάω στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ξέρῃ κάτι... Θὰ πάω ἀκόμα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ἀγαπημένη μου, καὶ, μὲ τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, θὰ ρωτήσω τὰ χτυποκάρδια μου... Καὶ πὸν δὲν θὰ πάω;... Θὰ πηγαῖνα καὶ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου, ἂν ἤξερα πὸν θὰ τὸν βρῶ, καὶ θὰ τὸν

— Παντοῦ σκοτάδια!... Παντοῦ ἀμφιβολία καὶ τρόμος!... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὁ! θὰ τρελλαθῶ, παραμιάνα... Θὰ τρελλαθῶ... Μὰ ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ τρελλαθῶ!... Θὰ προσπαθῶ πρῶτα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Θὰ πάω στὴν Ἄρτεμιδα ντὲ Πουατιὲ καὶ θὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ μυστικὸ της, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὸ... Ἡ Πουατιὲ εἶνε καθολικὴ, εὐσεβὴς καὶ θὰ τὴ βάλω νὰ μὸν ὀρκισθῇ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εὐκρινειά της... Θὰ πάω στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ξέρῃ κάτι... Θὰ πάω ἀκόμα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ἀγαπημένη μου, καὶ, μὲ τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, θὰ ρωτήσω τὰ χτυποκάρδια μου... Καὶ πὸν δὲν θὰ πάω;... Θὰ πηγαῖνα καὶ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου, ἂν ἤξερα πὸν θὰ τὸν βρῶ, καὶ θὰ τὸν

— Παντοῦ σκοτάδια!... Παντοῦ ἀμφιβολία καὶ τρόμος!... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὁ! θὰ τρελλαθῶ, παραμιάνα... Θὰ τρελλαθῶ... Μὰ ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ τρελλαθῶ!... Θὰ προσπαθῶ πρῶτα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Θὰ πάω στὴν Ἄρτεμιδα ντὲ Πουατιὲ καὶ θὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ μυστικὸ της, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὸ... Ἡ Πουατιὲ εἶνε καθολικὴ, εὐσεβὴς καὶ θὰ τὴ βάλω νὰ μὸν ὀρκισθῇ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εὐκρινειά της... Θὰ πάω στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ξέρῃ κάτι... Θὰ πάω ἀκόμα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ἀγαπημένη μου, καὶ, μὲ τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, θὰ ρωτήσω τὰ χτυποκάρδια μου... Καὶ πὸν δὲν θὰ πάω;... Θὰ πηγαῖνα καὶ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου, ἂν ἤξερα πὸν θὰ τὸν βρῶ, καὶ θὰ τὸν

— Παντοῦ σκοτάδια!... Παντοῦ ἀμφιβολία καὶ τρόμος!... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὁ! θὰ τρελλαθῶ, παραμιάνα... Θὰ τρελλαθῶ... Μὰ ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ τρελλαθῶ!... Θὰ προσπαθῶ πρῶτα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Θὰ πάω στὴν Ἄρτεμιδα ντὲ Πουατιὲ καὶ θὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ μυστικὸ της, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὸ... Ἡ Πουατιὲ εἶνε καθολικὴ, εὐσεβὴς καὶ θὰ τὴ βάλω νὰ μὸν ὀρκισθῇ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εὐκρινειά της... Θὰ πάω στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ξέρῃ κάτι... Θὰ πάω ἀκόμα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ἀγαπημένη μου, καὶ, μὲ τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, θὰ ρωτήσω τὰ χτυποκάρδια μου... Καὶ πὸν δὲν θὰ πάω;... Θὰ πηγαῖνα καὶ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου, ἂν ἤξερα πὸν θὰ τὸν βρῶ, καὶ θὰ τὸν

Ξερόραξα με φωνή τόσο δυνατή, ώστε θα σκονόταν μέσ' από τους πεθαμένους για να μου απαντήση...

— Άγαπημένο μου και δυστυχισμένο μου παιδί! Ψιθύρισε η 'Αλουζα. Έλειπ' από ένα τέτοιο τρομερό χτύπημα, εξακολουθεί να είναι το λιμωρό και γενναίο... Γενναίο μέσα σε τόσο σκληρά πεπορημένα...

— Θ' άρχισω μάλιστα άμέσως τ' έργο μου, χωρίς να γάνω ούτε στιγμή, είτε ο Γαβριήλ, έμφορημένος από ένα πυρετό δράσεως. Η ώρα είναι τέσσερες. Σε μισή ώρα θα βρισκόμια κοντά στην Πονατιέ, μετά μιά ώρα κοντά στη βασίλισσα και στις έξη κοντά στην 'Αρτέμιδα... Έτσι, όταν θα γυρίσω άπόψε, 'Αλουζα, θα έχω ίσως άναστη- κόσει μια άζωη τού πένθιμου πέλου που σκεπάζει τη μοίρα μου...

— Κι' έγω, έσφοχότατε, είτε η 'Αλουζα, δέν μπορώ να γάνω τί- ποτε γιά να σας βοηθήσω στο τρομερό σας έργο;...

— Μπορείς να προσευχηθής στο Θεό, 'Αλουζα...

— Ναι, έξωχότατε... Θα προσευχηθώ γιά σας και γιά την 'Αρ- τέμιδα...

— Παράκαλέσε τον άζωια και γιά τόν βασιλέα, είτε ο Γαβριήλ, σιωηροτός.

Και με βήμα βιαστικό, βγήκε έξω...

XIV

Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΠΟΥΑΤΙΕ

Ο κοντόσταυλος ντε Μονμορανού βρισκόταν άζωια στα διαμερι- σματα της 'Αρτέμιδος ντε Πονατιέ και της μιλοῦσε με φωνή άλλοιωμένη, σκληρή και έπαυσιαιη, ένδ' έ- κεινη τού άπαντούσε με γλυκότητα και τρυφερότητα.

— Έ, μιά τόν 'Εσταυρωμένο! της έλεγε. Στο κά- τω-κάτω, είτε κόρη σας κι' έχετε σ' αυτήν τά ίδια δι- καιώματα και την ίδια έξουσία... Απαιτήση να παν- τρωθί τόν γιού μου...

— Μά, φίλε μου, τού άπάντησε η 'Αρτεμς, ξερε- τε πολύ καλά ότι η κόρη μου κι' έγω έχομε πολύ ην- χορότητα μεταξύ μας και βλέπομαστε σπανιότατα... Κατόρθωσε έξ' άλλου να κερδίση ώλη την άγάτη τού πατέρα της και δέν ξέρω σ'αί' τίς δυό μας έξου- σκει μεγαλειότερη έπίδραση σ' αυτόν... Αυτό λοιπόν τού μου ζητάτε είτε πολύ δύσκολο, άν όχι άδύνατον... Αφήση τον αυτόν τόν γάμο κι' άντικαταστήση τον μ' έναν άλλο πού λαμπρό άζωια... Θα επιτύχομε γιά τόν γιού σας τού χέρι της μικρής κόρης τού βασιλέως Μαργκόζ...

— Ο γιός μου κοιμάται σε κρεβάτι και όχι σε κού- ρνα, άπάντησε ο κοντόσταυλος. Πώς και μικρούλα, η άποια δέν ξέρει άζωια να μιλή, θα συντέλση στη δό- ξα τού οίκου μου;... Η 'Αρτεμς ντε Κάστρο άπε- ναντίας, άπως μου είπατε έπανειλημμένως, έξασκει μεγάλη έπίδραση στο βασιλέα και γι' αυτό τή θέλω γιά τόν γιού μου... Κυρία, πρέπει ο γάμος αυτός να γίνη...

— Έ, λοιπόν, φίλε μου, άπάντησε γλυκά η 'Αρτε- μς ντε Πονατιέ, αναλαμβάνω να γάνω τ' άδύνατα δυνατά γιά να πετύχτε τούς σκοπούς σας... Τι θέλε- τε να σας πώ περισσότερο;... Μά σεις δέν θα γίνετε ποτέ καλύτερος γιά μένα και δέν θα μου μιλήσητε με γλυκύτερη φωνή, καρέ;

Και με τή λεπτά και τριανταφυλένια χείρη της, η ώραια δούλσισσα φίλησε τή γροχιά και τρυφερά γε- νειάδα τού Άννα Μονμορανού, ο όποιος μοιραίωσε δάοένα...

Γιατί ένα πάθος άλλόλοτο συνέδεσ πραγματικά τόν γέρο κοντό- σταυλο με την εύνοιαμένη τού βασιλέως, ένα πάθος πού τίποτε δέν μποροῦσε να τού έξηγήση. Φαίνεται όμως πώς η βιασότης τού Μονμο- ρανού τή άποζημίωση γιά τή λεπτότητα τού βασιλέως και πώς της ήταν πού ευχάριστο να τήν κακομεταχειρίζεται ο ένας παρὰ να τήν ζολακεύη ο άλλος. Κατόπιστο τερατώδες μιάς γυναικείας καρδιάς!...

Ο Άννας Μονμορανού δέν ήταν ούτε πνευματώδης, ούτε λαμπρός στην έμφάνισή του κι' έθεωρείτο δικαίως ως άπληστος και φιλόγυ- ρος. Ήταν γενναίος, είτε ή άληθεια, μιά σε όσες μάρες είχε λάβει μέρος, είχε νικήθει... Και όμως η 'Αρτεμς ντε Πουατιέ τόν αγα- πούσε, τόν έχάιδευε και τόν ύπαικνε σε όλα...

Έκεινη τή στιγμή άκούστηκε ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα. Η 'Αρτεμς άνοιξε κι' ένας άκούοιθος της άνάγγειλε ότι ο ύποκόμης ντ' Έξμεξ τήν ίκέτηε να τόν δεχτή άμέσως γιά μιά πολύ σπουδαία υπόθεσι...

— Είναι ο έρωτευμένος! φώναξε ο κοντόσταυλος. Τί θέλει από σας, 'Αρτεμς; Μήπως έρχεται να σας ζητήση πού χέρι της κόρης σας;...

— Πρέπει να τόν δεχτώ; τόν ρώτησε πειθήνια η εύνοιαμένη τού βασιλέως.

— Βέβαια!... Βέβαια!... Αυτό τού διάβημα μπο- ρεί να μās βοηθήση... Μά ως περιμένει μερικές στιγ- μές... Θέλω να σας πώ άζωια μερικά λόγια...

(Άκούοιθει)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τό ηνζρότερο σημείο της Γης είτε ο έν Σιδηρία σταθμός τού Βερνολέζου.

— Σήμωρα με μιά τελευταία μετεωρολογική στατιστική, η θεο- μορασία είτε φτάνει μόνον τούς 72 βαθμούς ύπό τού μηδέν.

— Στη Βεσσαραβία ο ήλιος — τού γνωστό φυτόν — καλλιεργείται σε μεγάλες εκτάσεις, γιάτι παράγεται από τούς σπόρους τού πρώτης τάξεως φαρμάσιο λάδι.

— Υπολογίζεται, ότι τά έργοστάσια της Βεσσαραβίας παράγουν κάθε χρόνο 25.000 τόννους τέτοιου λαδιού.

— Η ύλη πού άπομένει, μετά την εκμεταλλένσι τών σπόρων τού ήλιου, χρησιμοποιείται πρὸς λίπανση, είτε πρὸς τροφήν τών ζώων.

— Από τούς χορούς πού χορεύονται άζωια, τού βρώς» είτε ο άρ- χαίότερος όλων. Προτοχορεύτηκε στο Φοντανεμπλό από τόν Έρ- οζο Β' στο 1556.

— Ο κροκόδειλος όταν τρώγει, διαρκίζει. Τούτο προέρχεται γιά- τί η κινήσεις τόν σαγόνου τόν προκαλούν την έξροφή διακρύνου από τούς διακρογόνους άδένας του.

— Ο Άμερικανός στατιστιολόγος Ρόμπερτ Τζέιμμερσον, άναφέ- ρει σε μιά σχετική τόν ένδεισι, ότι κατά τόν περασμένο χρόνο έση- μειώθησαν σ' όλο τόν κόσμο 182.000 αυτοκτονίες.

— Κατά τά πορίσματα της στατιστικής τού ν. Τζέιμμερσον, η περισσότερες από τις αυτοκτονίες αυ- τές έγιναν τόν παρελθόντα Ιούλιου.

— Στη Βουδαπέστη διεξήχθη πρὸ ήμερών ένας διαγωνισμός μεταξύ Ούγγωαξών κουφών. πούς θα κατόρθωνε να ξηρήση έναν πελάτη τού καλύτερα και ταχύτερα.

— Από τούς 7.215 διαγωνισθέντας, ένίκησε ο Λαδίσλαος Ζερνόνσι, ένας κορυφής σινογιακού κου- ρείου της Βουδαπέστης, ο όποιος έξήρησε τόν πε- λάτη τού με πρωτοφανή μαεστρία, σε διάστημα 45 δευτερολέπτων!

— Στο Λονδίνο λειτουργούν 7.225 «Σπόρτιν- Κλούμπ».

— Τα πλουσιότερα μετάλλια πλατίνης βρίσκον- ται στα Ουράλια όρη της Σοβιετικής Ρωσίας.

— Ο Άγγλος δόκτωρ Ρόλμπερτεν συμβουλεύει τά έξη: σ' όποιον θέλει να μείνη σε πιά ήλικία έχει τις περισσότερες πιθανότητες να πεθάνη:

— «Προσθέσατε τις ήλικίες στις όποιες πέθαναν ο πατέρας σας, η μητέρα σας, οι δυό πάλτοι σας κι' η δυό γαριάδες σας. Διακρέσατε κατόπιν τού σύ- νολόν τους διά τού έξη (6) και θαχτεί έτσι την μοι- ραίαν χρονολογία».

— Η σύνταξις κι' η επέυποισις τού μεγάλου Άγγλικού Λεξιού πού έγκυκλοφόρησε τελευταία, διηκρσε 75 χρόνια.

— Τό Λεξικό αυτό άποτελείται από 12 όγκώδεις τόμους, στους όποιους περιέχονται 418.825 λέξεις και 5.000 επεξηγηματικές σημειώσεις.

— Η έκδοσίς τού έστοίχισε 325.000 λίρες στεο- λίνες.

— Τό μεγαλιότερο τούνελ τού κόσμου βρίσκεται στην Κολομβία.

— Διασχίζει τις Κορδελλίερς τών Άνδεων κι' έτσι συνδέει την Κολομβιαν με τόν λιμένα Μπογζότα, πού βρίσκεται στον Ειθηνικό Ώκεανό.

— Η Γαλιονία έξάγει κάθε χρόνο στην Εύρώπη 3.000.000 κιλών καυφοράς.

— Ο Άμερικανός γεολόγος Μάουγκερ άνέλαβε την εκμετάλ- ληνά ενός τεραστίου άερολίθου, πού βρίσκεται στο Γουίνεβολ της Άριζόνας.

— Όπως άνεκρίνωσε πρὸ ήμερών ο γεολόγος αυτός στις Άμε- ρικανικές έφημερίδες, όταν έτεσε ο έν λόγω άερολίθος στη Γη, πού άρκετων χιλιάδων έτών, άνοιξε λάκκο βάθους 375 μέτρων.

— Τό βάρος τού ύπολογίζεται σε 10.000.000 τόννων, περιέχει δέ 90 ο)ο μετεωρικών σίδηρων, 7 ο)ο νικελ και άρκετή ποσότητα πλα- τίνης.

— Υπολογίζεται ότι η εκμεταλλένσι τού άερολίθου αυτού θ' ά- ποφέρει κέρδος τούλάχιστον 100.000.000 δολαρίων!...

— Έφευρέτης της δαμαλιτάδος, τού σπηριου αυτού έμβολίου πού έμποδίζει την είσοδο τού μικροβίου της βλογιάς, έ- πήρε ο Άγγλος γιατρός Γέννερ.

— Στο Ρίο Ιανείρο υπάρχει ένα δέντρο, τού ο- ποιου τά φύλλα σ' ώρισμένη έποχή τού έτους λάμ- πουν τόσο πολύ, ώστε φωτίζουν την γύρω έκταση σε άπόσταση μισού μιλλίον.

— Τό περίεργο αυτό φαινόμενο άποδίδεται από τούς ειδικούς σε κάτι μικρότατα φωτοβόλα ζώοφια, πού βρίσκονται πάνω στα φύλλα τού δένδρου.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

